

taget, men ikke desto mindre var det en god åbningstale ud fra to betragtninger: For det første, at den var socialt engageret, og dernæst, at det var en modig tale.

Den var socialt engageret på de svage gruppers vegne, en meget klar markering af, at denne regering ikke accepterer marginalisering og udstødelse i det omfang, som vi hidtil har været vant til. Der skal gøres noget effektivt. Men det var også en modig tale, fordi den understregede de reformer, som regeringen finder er nødvendige, ikke for reformernes skyld, men for at bevare velfærdsmodellen, sådan som vi kender den.

Det var måske en for modig tale. Det har de seneste dages begivenheder jo antydnet. Der kom et halmstrå forbi i den faglige malstrøm, og det var der en SiD-formand, der åbenbart syntes var tilstrækkeligt til, at det skulle benyttes.

Jeg synes, det var et antiklimaks på et forløb, som på mange måder var imponerende. Jeg har været imponeret over, hvad den danske models parter faktisk har kunnet klare i de seneste uger. Der har været meget ansvarsfølelse. Det er ikke nemt at tage de beslutninger, som man fra begge sider af arbejdsmarkedet har været med til at tage, og det er selvfølgelig en væsentlig ingrediens i det arbejde, som Folketinget herefter skal i gang med, nemlig den politiske proces.

Men jeg må så samtidig sige, at sådan som forløbet desværre har været i de sidste par dage, er det et antiklimaks. Hvis parterne på arbejdsmarkedet faktisk viger, når ansvaret tynger, får vi et problem med den danske model. Jeg håber ikke, at det er mere end en enlig svale, men det understreger måske også samtidig det, som er vigtigt set med radikale øjne, og som vi har lang tradition for og understreger, og som situationen gør det naturligt at sige: at der er ingen over og ingen ved siden af Folketinget. Det er nu trygt i en situation, hvor man har måttet konstatere, at ikke alle de, der var med til at tage beslutningerne i første omgang, kunne bære byrderne.

Vi opfatter de trepartsdrøftelser, der har været, som nyttige konklusioner, der kan bygges videre på, men ikke som en aftale. Det er i sidste ende Folketinget, som afgør, hvordan lovgivningen skal være her i det danske samfund. Den politiske proces skal have sin gang.

Det, som selvfølgelig er det store emne, og som også er det i statsministerens åbningstale,

er videreførelsen af den proces, som hedder: Fra passiv til aktiv. Det er opgøret med årtiers frustration og det, som man godt kan kalde en ledighedskultur. Målet er at ændre adfærd, så muligheder og tilbud udnyttes i den enkeltes og i samfundets interesse.

Nogle vil opfatte det som stramninger, men det, der begrænses, er ikke forsørgelsesgrundlaget, det er den tvungne passivitet, som følger med overførselsindkomsterne. Det er i realiteten ikke en stramning. Det er at vise respekt for det enkelte menneske og dets muligheder.

Arbejdsmarkedsreform 3, sådan som vi kender den, og sådan som parterne har været med til at drøfte den, er kun den ene side af regeringens projekt. Den anden side er et aktivt socialt system, som nu sørger for at give chancen til dem, man kunne kalde de 20 pct. eller C-holdet, de svage grupper, som ikke hidtil har fået den. De to sider er siamesiske tvillinger. Fra radikal side ønsker vi ikke at se dem adskilt på nogen måde.

De principper, som gælder for det dobbelte reformarbejde, som her er sat i gang, kan vel passende opsummeres med fire ord: tidligere, bedre, individuelt og socialt indigneret. Det sidste vil jeg gerne understrege.

Tidligere, fordi aktiveringen altså sætter ind efter senest et år med mulighed for en tidligere indsats, fordi forebyggelse og revalidering er i centrum.

Bedre, fordi arbejdet er målrettet, hvor man lægger vægt på ekspertisen, og hvor man også lægger vægt på monopolbrud, hvor der måtte være monopoler, for at sikre, at flere er inde og løse de problemer, der er.

Individuelt, fordi vi netop ønsker, at der skal være kvalitet i tilbudene, og socialt indigneret i prioriteringen af svage grupper, vægten på det fælles ansvar, som også strækker sig uden for dette Ting, og fokus på dem, som er allersvagest på arbejdsmarkedet og i det sociale system.

Det er virkeliggørelsen af det rummelige arbejdsmarked og et samfund med plads til alle. Og så blot et par ord om den famøse årsindkomstmodel. Hvis vi ser på den fra radikal side, er det for det første ikke et projekt, som er færdigbehandlet, vi har ikke en model, som kan præsenteres i dag, men det er samtidig en model, hvor stikordene er administrativ lettelse, større gennemsækelighed af hensyn til den enkelte og ikke et besparelsesforslag.

Det er et spørgsmål om at gøre dagpengesystemet, som er maksimalt kompliceret, sådan